

گفتارهای

منصور هاشمی خراسانی

کد گفتار: ۶۴

عقاید
شناخت خداوند
صفات خداوند و افعال او

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

گفتاری از آن جناب درباره‌ی اینکه جز خداوند اجابت‌کننده‌ای برای دعاها

نیست.

أَخْبَرَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُحَمَّدٍ الْبَلْخِيُّ، قَالَ: كُنْتُ مَعَ الْمَنْصُورِ الْهَاشِمِيِّ الْخُرَاسَانِيِّ فِي مَسْجِدٍ فَسَمِعَ رَجُلًا يَدْعُو اللَّهَ تَعَالَى فَيَقُولُ: «يَا مَنْ يُؤْتِي مَنْ لَا يَسْأَلُهُ وَ مَنْ لَا يَعْرِفُهُ تَحَنُّنًا مِنْهُ وَ رَحْمَةً»، فَأَخَذَهُ الْبُكَاءُ ثُمَّ قَالَ: كَذَلِكَ اللَّهُ رَبُّنَا يُؤْتِي مَنْ لَا يَسْأَلُهُ وَ مَنْ لَا يَعْرِفُهُ وَ مَنْ يَسْأَلُ غَيْرَهُ يَأْتِي إِلَى شَجَرٍ فَيَسْأَلُهُ فَيُؤْتِيهِ اللَّهُ تَعَالَى فَيَنْصَرِفُ وَ هُوَ يَقُولُ: «آتَانِي الشَّجَرُ» وَ أَنَّى لِلشَّجَرِ أَنْ يُؤْتِيَهُ؟! أَوْلَيْكَ هُمُ الْغَافِلُونَ!

ترجمه‌ی گفتار:

عبد الله بن محمد بلخی ما را خبر داد، گفت: به همراه جناب منصور هاشمی خراسانی در مسجدی بودم، پس شنید که مردی به درگاه خداوند بلندمرتبه دعا می‌کند و می‌گوید: «ای کسی که عطا می‌کند به کسی که از او نمی‌خواهد و کسی که او را نمی‌شناسد از روی مهربانی و رحمت»، پس آن جناب را گریه گرفت و سپس فرمود: این گونه است پروردگار ما، عطا می‌کند به کسی که از او نمی‌خواهد و کسی که او را نمی‌شناسد و کسی که از غیر او می‌خواهد، می‌آید به نزد درختی و از آن می‌خواهد، پس خداوند بلندمرتبه به او عطا می‌کند، پس او باز می‌گردد در حالی که می‌گوید: «درخت به من عطا کرد» و کجا درخت را می‌رسد که به او عطا کند؟! آنان همانا غافلانند!

شرح گفتار:

این گفتار نورانی، توضیحی برای این شبهه است که گاهی بت‌پرستان پس از مراجعه به بت‌هاشان حوائج خود را می‌گیرند و از این رو، می‌پندارند که بت‌هاشان حوائج آنان را برآورده می‌سازند، در حالی که حوائج آنان را تنها خداوند برآورده می‌سازد، خواه آنان از آن آگاهی داشته باشند و خواه از آن غافل باشند؛ چنانکه فرموده است: ﴿كَلَّا نُمَدُّ هَؤُلَاءِ وَ هَؤُلَاءِ مِنْ عَطَاءِ رَبِّكَ ۗ وَ مَا كَانَ عَطَاءُ رَبِّكَ مَحْظُورًا﴾ (إسراء / ۲۰)؛ «هر یک از اینان و آنان را از عطاء پروردگارت بهره‌مند می‌سازیم و عطاء پروردگارت محدود نیست!» روزی منکرانش را به سبب انکارشان قطع نمی‌کند و حاجت دشمنانش را به سبب دشمنی‌شان نادیده نمی‌گیرد؛ چراکه اگر آنان او را

نمی‌شناسند، او آنان را می‌شناسد و اگر آنان به او اعتنا ندارند، او به آنان اعتنا دارد و این مظهر
رحمیت او و تجلی اسم ارحم الراحمین است.

